

Veszprémi Erzsébet beszéde – 2013. szeptember 29.

Jó napot kívánok! Veszprémi Erzsébet vagyok, újságíró.

25 évig dolgoztam a Magyar Rádió nyíregyházi munkatársaként, a csoportos létszámleépítés 2. körében rúgtak ki, 2012. januárjában.

Most meg nyilván megőrültem, gondolhatják az értem aggódó barátaim, hogy ide álltam céltáblának, ahelyett, hogy alámerülnék a bevált magyar értelmiségi túlélési stratégia szabályai szerint. Én azonban azt látom az egyetlen tisztességes és racionális lehetőségnek, hogy már ha mikrofon van előttem, belemondom: NEM LEHET ÍGY ÉLNI!

2010-ben a 2/3-dal, sosem látott, erős felhatalmazást kapott az ország rendbe tételére a Fidesz – és ők visszaéltek vele! Ez sokkal rosszabb, mintha elkúrták volna!

Ha hiba csúszik az elodázhatatlan reformokba, ha elügyetlenkednek pár fontos törvényt, elvétenek néhány döntést – a magyar választók nem örülnének, de biztos meg tudnának bocsátani.

De az ország tönkretételét NEM LEHET, NEM SZABAD, ÉS ÉN NEM AKAROM elnézni!

Magyarok milliói csúsznak lefelé. Kétségbeesett kapaszkodásunk abba, ami 2010-re egyszer már megvolt, hiábavaló erőfeszítés.

Kinek könyvről, színházról, kinek a telefonról, új ruháról, a horvátországi nyaralásról, kinek az otthonáról, kinek hétszámra a húsról, kinek a vacsoráról, a vízről kell lemondania!

Nyíregyháza belvárosából eltűntek a butikok, az uniós támogatásból újjávarázsolt sétálóutcában turkálók sorakoznak egymás mellett! Már az élelmiszerboltokban is csak lézeng a vásárló! Jól szituálnak mondott, kétkeresős családok rettegnek, el ne romoljon valami a háznál, mert már egyetlen szabadon elkölthető forintjuk sincs!

A magyarok túlnyomó többségének, több mint 80 %-ának le kellett mondani a biztonságról, a kiszámíthatóságról!

Fel kellett adnunk azt a meggyőződésünket, hogy az életünk fölött magunk rendelkezünk, hogy a nekünk szent értékeket magunk választhatjuk meg!

Ma már illúzió Magyarországon, hogy elég törvénytisztelőnek lenni, betartani a szabályokat és akkor baj nem lehet. Milyen törvényeket? Kinek a szabályait? Visszamenőleg...

Sokan hiszik makacsul, hogy ha most „okosan” viselkednek, megúszhatják a nagyobb bajt mégis.

De mi a nagyobb baj ahhoz képest, ami körülvesz bennünket 2013 őszén Magyarországon? ÍGY NEM LEHET ÉLNI!

Ez a társadalom eltúrte a rendvédelmisek társadalmi szerződésen alapuló ellátmányának megvonását. Eltúrte a rokkantak megalázását, eltúri az egészségügy kivéreztetését, az iskolák dúlását. Hagyja, hogy elrabolják a gyerekeink jövőjét, túri a hatóságok packázását, és hogy félművelt, pökhendi pártkatonák nagyságos úrnak képzeljék magukat! Ez a társadalom a hatalom kedve szerint uszul romára, zsidóra; szegényre, munkanélkülire, nyugdíjasra, nőre; betegre, fogyatékkal élőre; románra; önrendelkezését fenntartó ellenzékire... Engedtük, hogy kiforgassák értelmükből a legszebb magyar szavakat! Nem tettünk semmit a sajtószabadság megvédéséért, a civilizált kultúrákban elidegeníthetetlen emberi jogokért –és itt ma már gyerekeket lehet fogdába zárni, a rasszizmust tiltó törvényre hivatkozva cigány embereket bebörtönözni! Nyugdíj-megtakarítást, földet, trafikot, takarékszövetkezetet lenyúlni! És úgy tűnik, hagyjuk... NEM SZABAD ÍGY ÉLNI!

ÉN NEM ÍGY AKAROK ÉLNI! Magyarország mindnyájunk hazája, jogunk van hozzá, hogy normális országot építsünk. Ahol az állam karcsú és szakszerű, közmegegyezésen nyugvó szabályokat alkot, és azt mindenkivel betartatja. Ahol a politikusok a közjót szolgálják, és az adófizetők pénzét nem tévesztik össze a sajátjukkal. Ahol a hozzáértés, a tehetség, a szorgalom, a kitartás számít és nem a párthűség! Ahol mindenkinek joga van másként gondolkodni, és a politikai ellentábor nem ellenség. Ahol mosolyognak az emberek, és törődnek egymással, és a szolidaritás olyan magától értetődő, mint itt és most!

Tudom, hogy nekünk van igazunk.

Amikor jogállamot, a törvények uralmát kívánjuk újra Magyarországon, nekik se akarunk rosszat. Tamási Áron egyszer azt mondta, az igazságot is meg lehet szokni... Köszönöm, hogy meghallgattak.